

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. B.**, narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/140705/2019/DS,
JID 167726/2019/KUUK/Píš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/140705/2019/DS, JID 167726/2019/KUUK/Píš, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/140705/2019/DS, JID 167726/2019/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Magistrátu města Ústí nad Labem, Odbor přestupkových agend (dále jen „magistrát“), ze dne 4. 3. 2019, č. j. MMUL/OPA/OKS/25679/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 2. 2018 v 11:41 hodin, v Ústí nad Labem, v ulici Vaníčkova, poblíž stavby č. X, parkoviště č. X, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když blíže nezjištěný řidič ve výše uvedeném čase a místě nerespektoval svislé dopravní značení č. IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem doplněné o dodatkovou tabulku „Po-Pá 07:00-18:00 Sobota 08:00-13:00“. Blíže nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že magistrát učinil pokus o zjištění totožnosti řidiče, který byl zmařen tím, že žalobce neuvedl totožnost konkrétní osoby. Dle žalobce se měl magistrát doptat, co myslel svojí odpovědí, že vozidlo půjčuje celé rodině, přičemž by magistrát zjistil, že tím žalobce myslel, že sebe, svojí manželku a svoji matku.
5. Žalobce konstatoval, že v roce 2014 byl řešen za parkování na zcela identickém místě, přičemž správní orgány tehdy pravděpodobně akceptovaly jeho právní výklad, jelikož jej neuznaly vinným. Žádné podklady k tomuto nemohl doložit, jelikož správní spis byl dle údajů magistrátu v dané věci již skartován. V této souvislosti však upozornil na ústavní zásadu právní jistoty, kdy by postup správních orgánů neměl být překvapivý a nepředvídatelný. Na podporu svého tvrzení ve vztahu k zásadě právní jistoty poukázal na náleze Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I ÚS 420/09.
6. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož v něm chybí úvahy a závěry o spáchání prvotního přestupku řidičem, bez něhož nemůže být naplněna skutková podstata přestupku provozovatele vozidla.
7. Žalobce sdělil, že správní orgány údajný prvotní přestupek nezjištěného řidiče neprokázaly ani neodůvodnily, neboť nebylo prokázáno ani odůvodněno, že by nezjištěný řidič ve shora uvedeném čase a místě stál žalobcovým vozidlem na zpoplatněném parkovacím místě bez umístění parkovacího lístku za čelním sklem vozidla. Žalobce pokračoval, že žalovaný nikterak nevyvrátil jeho právní výklad, že místo, na kterém vozidlo žalobce stálo, nebylo místem zpoplatněným ve vztahu k na počátku komunikace umístěné svislé dopravní značce č. IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem, neboť dané místo se nacházelo mimo vymezení vodorovné dopravní značky č. V 10g – omezené stání. Žalobce konstatoval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

platnost svislé dopravní značky č. IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem skončila s poslední modrou vodorovnou čarou dopravní značkou č. V 10g – omezené stání, tedy na straně u řidiče vozidla žalobce, a dále už se nejednalo o zpoplatněné místo k parkování ve smyslu uvedené svislé dopravní značky, a tudíž vozidlo žalobce stálo na nezpoplatněném parkovacím místě. Žalobce doplnil, že v obdobných případech, v ukončení platnosti svislé dopravní značky č. IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem, by vodorovné dopravní značení mělo být provedeno tak, že poslední čára vodorovné dopravní značky č. V 10g – omezené stání by měla přímo sousedit s první bílou či žlutou čarou další vodorovné dopravní značky. Dále uvedl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí účelově zmínil jen část závěru Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku, ze dne 27. 10. 2018, která podporovala závěr o platnosti v daném místě svislé dopravní značky IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem. Žalovaný však zamlčel část závěru, dle něhož platnost uvedené svislé dopravní značky je ukončena i v případě, že způsob a uspořádání dovoleného stání je vyznačen vodorovnými dopravními značkami nebo pokud je platnost značek ukončena jiným způsobem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. K námitce týkající se platnosti informativní parkovací dopravní značky žalovaný sdělil, že v místě spáchání přestupku byla parkovací místa s placeným stáním oddělena vodorovným dopravním značením a platnost značek nebyla upravena jiným způsobem. Poslední dvě parkovací místa v řadě byla navíc označena svislou dopravní značkou č. V 10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, tedy pokud by vozidlo žalobce stálo v působnosti této dopravní značky, jednalo by se ještě i o přísněji postižitelný přestupek než ten, jehož se dopustil žalobce. Žalovaný podotkl, že vozidlo žalobce stálo jako druhé od křižovatky a není tedy pochyb, že stálo více než pět metrů od okraje křižovatky, tedy v místě, kde by stále platilo dopravní značení i v případě, že by nebylo vyznačeno vodorovným dopravním značením.
9. Dále žalovaný uvedl, že sdělení žalobce, že jeho vozidlo měla v užívání celá jeho rodina, bylo natolik nekonkrétní, že muselo být přistoupeno ke standardnímu postupu, a to k odložení věci ve vztahu k přestupku nezjištěného řidiče. Žalovaný pokračoval a k námitce, že žalobce byl magistrátem v roce 2014 řešen za obdobné jednání, přičemž nejspíše byla daná věc magistrátem odložena, uvedl, že mu výsledek uvažovaného řízení o přestupku není znám. Žalovaný dodal, že není v jeho kompetenci svévolně kontrolovat veškerá řízení všech správních orgánů prvního stupně, zda nebyl žalobce v minulosti již řešen. Současně podotkl, že každý případ je řešen individuálně s ohledem na konkrétní okolnosti a žalovaný, jako odvolací orgán, není a ani nemůže být vázán jakýmkoli rozhodnutím blíže neurčeného prvoinstančního orgánu.

Replika žalobce

10. Žalobce v replice navrhl soudu, aby si od magistrátu vyžádal správní spis ve věci jeho obdobného jednání, pro které byl řešen v roce 2014. Dále žalobce poukázal na část výkladových stanovisek dopravní policie týkajících se opatření proti šíření nákazy COVID-19, z níž dle žalobce plyne, že stání je dovoleno za podmínek stanovených dopravní značkou v místech označených vodorovnou dopravní značkou č. V 10g – omezené stání, a nikoliv v celém prostoru za svislou dopravní značkou, či v celém prostoru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyznačeném všemi druhy vodorovného dopravního značení. Žalobce odmítl argumenty žalovaného uvedené v písemném vyjádření k žalobě, především ohledně potenciálního poškození žalobce za protiprávní stání na místech pro vozidla přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, jelikož vozidlo žalobce na takto vymezených parkovacích místech nestálo. Současně žalobce poukázal na nesprávné vyhotovení vodorovného dopravního značení parkovacích míst vyhrazených pro vozidla přepravující osoby těžce postižené nebo osoby těžce pohybově postižené. Dále žalobce odmítl výtku žalovaného, že měl doložit rozhodnutí magistrátu ve věci obdobného jednání žalobce z roku 2014, jehož se žalobce dovolával. Doplnil, že nebyl účastníkem předmětného řízení, a proto neměl možnost s uvedeným rozhodnutím disponovat na rozdíl od žalovaného. Žalobce uzavřel, že právní zástupce žalovaného se důkladně neseznámil s jednotlivostmi správního spisu, když chybně popisoval dopravní značení v místě údajného přestupku a vytýkal žalobci, že měl námitky stran dopravního značení uplatňovat v řízení o přestupku, ačkoliv tak žalobce učinil již ve svém odporu.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Magistrátu bylo dne 13. 2. 2018 doručeno oznámení o přestupku Městskou policií Ústí nad Labem, z něhož vyplynulo, že žalobce byl podezřelý ze spáchání přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť se svým vozem dne 2. 2. 2018 v 11:41 hodin, v Ústí nad Labem, v ulici Vaníčková, poblíž stavby č. X, parkoviště č. X, neboť nerespektoval svislé dopravní značení č. IP 13c – parkoviště s parkovacím kotoučem doplněné o dodatkovou tabulku „Po-Pá 07:00-18:00 Sobota 08:00-13:00“ a stál se svým vozem v jeho působnosti, aniž by uhradil parkovné. Spolu s uvedeným oznámením byly magistrátu doručeny fotografie vozidla žalobce z místa přestupku a sdělení společnosti GLOBDATA a. s. ze dne 5. 2. 2018 o neuhrazení parkovného ve vztahu k vozidlu s registrační značkou žalobce ve shora uvedeném čase.
14. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát předvolal žalobce k podání vysvětlení, aby sdělil, kdo jeho vozidlo v předmětný okamžik řídil, nato žalobce dne 11. 4. 2018 žádnou konkrétní osobu nesdělil. Následně magistrát žalobce jako provozovatele vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výzvou ze dne 4. 9. 2018 vyzval k zaplacení částky 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti osoby, která jeho vůz v předmětný okamžik řídila. Žalobce částku nezaplatil, ani nesdělil totožnost uvažovaného řidiče jeho vozidla. Následně magistrát usnesením ze dne 13. 11. 2018 odložil věc ve vztahu k přestupku spáchaného řidičem, který v předmětný okamžik řídil vozidlo žalobce. Posléze vydal magistrát příkaz ze dne 14. 11. 2018, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku, jakožto provozovatele vozidla. Proti příkazu podal žalobce odůvodněný odpor, o němž magistrát rozhodl prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 3. 2019. Žalobce poté podal odůvodněné odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 21. 10. 2019.

15. Soud se primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že v napadeném rozhodnutí chyběly úvahy a závěry o spáchání prvotního přestupku nezjištěným řidičem, za nějž nesl objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatel vozidla.
16. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
17. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 8 As 310/2018-69, je mimo jiné uvedeno, že „i v řízení o správním deliktu (provozovatele vozidla – poznámka soudu) je nezbytné vycházet z dostatečných podkladů svědčících tomu, že k předmětnému skutku vůbec došlo.“ Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že v rámci řízení o přestupu provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) je nutné postavit na jisto, že skutečně došlo neustaveným řidičem ke spáchání přestupku při řízení vozidla, jehož je stíhaná osoba provozovatelem.
18. Žalobce konstantně v průběhu celého správního řízení, tedy jak před správním orgánem prvního stupně, tak i v rámci odvolání, trval na tom, že blíže neustanovený řidič se při řízení vozidla, jehož je žalobce provozovatel, nedopustil přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu, neboť dle žalobce platnost značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ byla ukončena vodorovnou dopravní značkou V10g „Omezené stání“ a vozidlo bylo zaparkováno již v prostoru, ve kterém bylo stání povoleno.
19. Dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) svislá dopravní značka umístěná vedle pozemní komunikace platí pro celou pozemní komunikaci v daném směru jízdy s výjimkou značky upravující zastavení nebo stání, která platí jen pro tu stranu pozemní komunikace, u níž je umístěna.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Dle § 3 odst. 7 vyhlášky platnost informativních značek označujících parkoviště končí 5 m před hranicí nejbližší křižovatky, není-li způsob a uspořádání dovoleného stání vyznačen vodorovnými dopravními značkami nebo není-li platnost informativních značek označujících parkoviště ukončena jiným způsobem. Vjezd na místa ležící mimo pozemní komunikace nebo výjezd z nich platnost těchto dopravních značek přerušuje.
21. Z uvedených ustanovení vyhlášky plyne, že předmětná svislá dopravní značka IP 13c platí ve směru jízdy a je-li její platnost vyznačena vodorovným dopravními značkami, končí její platnost takovýmto vodorovným značením.
22. Správní orgány se však ve svých rozhodnutích otázkou existence vodorovného dopravního značení v místě, kde mělo k přestupku dojít, a otázkou jeho případného vlivu na platnost dopravní značky IP 13c nijak nezabývaly. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k námitce žalobce týkající se nesprávnosti vyhodnocení dopravního značení pouze konstatoval: „Dále je třeba k věci poznamenat, že ohledně dopravního značení se vyjádřila jak Městská policie Ústí nad Labem tak Magistrát města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku a není tak pochyb o správnosti značení.“ Takové vypořádání srozumitelně formulované odvolací námitky považuje soud za zcela nedostačující. Vypořádání předmětné námitky bylo prakticky zcela pomínuto. Proto shledal soud žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
23. Za situace, kdy soud shledal žalobou napadené rozhodnutí jako zcela nepřezkoumatelné ve vztahu k zásadní námitce žalobce, považuje za nadbytečné zabývat se ostatními námitkami žalobce.
24. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vadu řízení. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. na podkladě skutečností vyplývajících z obsahu soudního spisu. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobce jako náklady soudního řízení uplatnil pouze uhrazený soudní poplatek. Proto soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém

rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. ledna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)